Carla en Wim zitten in een hotel in Congo wanneer een Congolese vader met zijn twee kinderen plaatsneemt aan een tafel en voor controverse zorgt.

TYPOSCRIPT

- Niet omdat hij niets te vertellen heeft, lijkt het me, kon ik niet nalaten ironisch op te merken. Hun woorden hadden mijn sympathie voor Wim niet aangetast. Dat heb ik ze ook duidelijk getoond, die bewuste zondagnamiddag in de "Bambou", een broussehotelletje waar de kroonrijgers uit je hand aten en een leeuw voor waakhond speelde. Het ging er vrolijk aan toe. Plots echter brak het geroezemoes en het gelach van stoeiende jonge mensen af. De stilte. En alle blikken gericht naar een binnenkomende neger met twee kleine zwartjes. Hij zette zich aan een tafeltje en wachtte rustig tot het één van de boy's zou gelieven hem te bedienen. "Wat een schaamteloze indringer, dacht ik verontwaardigd. Hoe durft ie !" Maar onmiddellijk erop vroeg ik me af waarom de blanken zo "en bloc" moesten zwijgen en staren. Hij was geen misdadiger, of geen pestlijder; hij gedroeg zich correct, waarom hem dan niet gewoon negeren. Wat zou er nu verder gebeuren ? Zouden ze hem de deur uitzetten ? Of zelf vertrekken, "en bloc" natuurlijk weer. Wat zou IK doen ? En Wim ? Hij zag er woedend uit: de kaken opeen geklemd, de vuisten gebald, de blik hard. Waarom zweeg hij ? Iemand moest toch het eerste woord plaatsen, de eerste beweging maken. Ik hield het niet langer uit. Opeens een stem. Een vrouw. Ze sprak ~~en~~ frans en luid :

- Als die nikker zijn zwart gebroed in ons water toelaat, kom ik hier nooit meer binnen.

Niemand kreeg de kans deze uitspraak te beamen; Wims repliek was prompt :

- U zei ONS water, mevrouw ? U bent verkeerd ingelicht. Het is het HUNNE. Het komt uit een nabije bron;eigenlijk zouden we dus de inlanders dankbaar moeten zijn het te mogen gebruiken voor een zwembad.

De vrouw riep haar kinderen ~~b~~ en vertrok verontwaardigd. Haar man siste tot Wim:

- Misselijk stuk negrofiel. Mensen als u en idioten als Boudewijn zullen er uiteindelijk wel in slagen hier alles te verknoeien.

(De houding van de koning tijdens zijn officiële rondreis hebben de blanken

BOEK

Het was op een zondagnamiddag in de “Bambou”, een broussehotelletje waar de kroonreigers uit je hand aten en een leeuw waakhond was. Het ging er vrolijk aan toe. Doch plotseling braken het geroezemoes van stemmen en het gelach van stoeiende jonge mensen af. De stilte. En alle blikken gericht op een binnenkomende neger met twee kleine zwartjes. Zelfs de boys waren perplex en vertikten het hem te bedienen. “Wat een schaamteloze indringer” dacht ik, hoe durft ie!” Maar onmiddellijk erop vroeg ik me af waarom de blanken zo en bloc moesten staren en zwijgen. Hij was tenslotte geen misdadiger, geen pestlijder, hij gedroeg zich correct, zie hij liet zijn kinderen zelfs niet in het water gaan. Wat zou er nu gebeuren? Zouden ze hem de deur uitzetten? Of zelf vertrekken, en bloc natuurlijk weer? Wat zou ik doen? En Wim? Waarom zweeg hij? Iemand moest toch het eerste woord zeggen, de eerste beweging maken. Ik hield het niet langer uit. Een stem. Een vrouw. Ze sprak Frans en luid: Laat hij het vooral niet wagen zijn zwart gebroed in ons water te laten…
Pardon mevrouw, zei u ons water? Onderbrak Wim op een vreemde kalme toon. U vergist zich, het is hun water. Doe maar navraag: het komt uit een nabije bron. Weer was het even volledig stil. Een van de negertjes begon te huilen, de vader nam het op zijn schoot.
Wat een misselijk stuk negrofiel, zei iemand.

niet kunnen verkroppen. Hij had de zwarten immers met "monsieur" aangesproken en ~~ze~~ zijn de hand gedrukt.)

- Denkt u dat werkelijk, meneer ? zei Wim kalm. Bent u werkelijk overtuigd dat Congo u toebehoort en u zich bijgevolg gedragen kunt als bezetter, veroveraar, de übermensch tegenover de paria ? Fascisme houdt in de 20ste eeuw niet lang stand, dat weten we nu toch al ?

- Communist, zei de man nijdig en volgde zijn vrouw.

Wim keek hem na en zweeg. Ik~~zelf~~ was besluiteloos. Ik moest de makkers en de andere blanken die Wim afkeurende blikken toewierpen absoluut tonen dat ik aan Wims zijde stond, dat ik het 100 % met hem eens was, dat ik hem bewonderde voor zijn moed, zijn zelfzekerheid, zijn kordaat optreden. Het uitschreeuwen kon ik niet, dat zou Wim zeker niet op prijs stellen. Ik keek zoekend om me heen. De zwarte was er nog. Zijn twee kinderen leunden tegen hem aan en staarden nog steeds hunkerend naar het water. Ik veerde recht. ~~En opeens wist ik het~~.

- Excuseer me, jongens, ~~zei ik opgewekt.~~ Ik ga weer zwemmen. Tot straks.

Ik ging naar de neger en zei vriendelijk, de kinderen over de kroeskopjes strelend:

- Mogen ze met me mee ? Geen zorg hoor: ik zwem als een vis.

3.

Dit incident heeft Wim en mij nader gebracht maar echte vrienden werden we toch pas later, na "mijn wondere nacht met mijn Reus". Ik betwijfel of ik die nacht ooit zou gekend hebben als Wim toevallig in de stad was geweest. Bij Wim immers voelde ik me thuis bij stormweer, gepanserd tegen vlagen van heimwee (gecamoufleerde eenzaamheid), radeloosheid, hysterie. Dagenlang duurde de crisis al. En niets of niemand hielp er me van af. Niet de makkers (wat waren ze hol !), niet mijn werk (ik was er niet langer tegen opgewassen:

Het sein was gegeven: nu volgden uit alle hoeken hatelijke opmerkingen en beledigingen aan het adres van Wim. Hij reageerde niet. Ik was besluiteloos. Ik moest tonen, maar hoe, dat ik aan zijn zijde stond, dat ik het met hem eens was, dat ik zijn moed en kalmte bewonderde. Ik keek om me heen. De zwarte was er nog. Het kleintje huilde niet meer maar keek hunkerend naar het water. En opeens veerde ik recht.

Tot straks jongens, ik ga weer het sop in! Ik ging naar de neger en zei vriendelijk, de kinderen over de kroeskopje strelend: Mogen ze er met mij in? Geen zorg hoor, ik zwem als een vis.